

ПОЛ ДЕЗМОНД

**Пол Дезмонд
СІМ'ЯНИН**

1

Ніч була прохолодною, але вікно спальні все одно було відчинене. Прохолода не завадила Френку прокинутися, стікаючи потом. Він мало не закричав та стримався, бо поруч солодко спить Меган. Хоча це не допомогло: крізь сон вона відчула його імпульсивні рухи, які він здійснював прокидаючись.

– Знову кошмари? – запитала вона не розплющуючи очей.

– Так, кохана, – відповів Френк тремтячим голосом.

– Що цього разу?

– Не важливо любя, вибач, що розбудив. Поговоримо завтра, а зараз спи, – промовив він цілуючи її в щічку, – солодких снів.

– Як хочеш, Френку, – невдоволено відповіла вона, повернувшись до нього спиною. Їй не подобалось, що він не хоче ділитися з нею своїми переживаннями, кожного разу обіцяє поговорити про це вранці. Щоразу робить все, щоб не говорити про це. Френк і Меган були одружені вже п'ятнадцять років, а він не хоче казати їй, що за нічні страхіття його тривожать. Дружину це дуже дратувало, а він так кохав її, що намагався берегти від таких речей.

Цього разу чоловікові наснилося власне самогубство. Він сидів на стільці, приклав до скроні свого револьвера і натиснув на курок. Далі пролунав дуже гучний постріл. На цьому моменті він і прокинувся. Сон наче і не був надто страшним, але його правдоподібність лякала Френка. Тим паче, що вдома він дійсно тримав револьвер, точнісінько такий, яким зносить собі мізки у сні.

Йому здавалося, що Меган не варто знати таких речей, щоб вона не хвилювалася. Тому часто змінював тему розмови, жартував, мовляв: «Наснилися, що твої батьки переїхали жити до нас назавжди». Як же йому набридли ці кошмари, не менше, ніж їй.

Чекаючи, доки дружина засне, він втупився поглядом у стелю. Коли вона заснула, то повільно і дуже обережно піднявся з ліжка, попрямувавши до дивану на перший поверх, у вітальню.

2

Вранці Френк прокинувся від галасу дїтлахїв. Голова у нього трїщала, поганї снї бїльше цю нїч не тривожили, але на диванї спати дещо затїсно.

– Тату, ми запїзнимось до школи, – звернувся до нього старший син, Уїл.

– Так-так, зараз встаю, снїдаємо і їдемо в школу, – сонним голосом вїдповїв Френк, – хоча татко напевне не снїдає, а лише п’є каву, – додав, поглянувши на годинник, час якого свїдчив про те, що вїн має бути вже скоро на роботї.

– Уїле, Роне, йдїть по свої портфелї, скоро татко вас вїдвезе, – вїдїслала дїтей, щоб поговорити з чоловїком, – знову ти на диванї спав? Треба щось з цим робити, якщо не хочеш говорити зї мною, то звернїмось до професїонала, – запропонувала Меган.

– Е нї! Нї до яких психотерапевтїв я не ходитиму. Не переживай, люба, все минеться, обїцяю, – спробував заспокоїти дружину, на що вона дуже шалено вїдреагувала.

– Скоро? Вже рїк тобї сняться кошмари, вїд яких ти прокидаєшся з криками або пїдскакуєш з лїжка, стїкаючи холодним потом, і говориш що скоро мине? Френку, задумайся, – цїлий рїк.

– Дай менї ще трохи часу, люба, якщо кошмари не припиняться, то я пїду до терапевта.

– Добре, а тепер снїдай, пий каву і вїдвези дїтей до школи.

– Я не встигаю поснїдати, просто вип’ю кави, мав би й так вже вїїхати.

– Ну добре, випий кави й не забудь свій обїд.

– Дякую, кохана.

Пїсля обїцянки Френка Меган почувала себе краще, напруга зникла з її обличчя та і йому самому стало легше, знаючи, що дружина заспокоїлась. Вїн пїднявся з лїжка, поцїлував її та пїшов на

кухню, випивши швиденько каву, схопив коробку для обіду і попрямував до дверей.

– Діти, пора їхати, спускайтеся скоріш! – покликав їх батько.

Уіл і Рон швидко спустилися вниз зі своїми портфелями.

– Не забудьте свої обіди – Меган дала дітям по пакунку.

– Дякуємо, матусю – відповіли вони та побігли навипередки до машини.

– Все, ми поїхали, люба, – промовив Френк, поцілувавши її перед тим, як перейти поріг.

3

Відвізши дітей до школи, відразу поїхав на роботу. Так поспішав, що навіть штраф за перевищення швидкості отримав. Перед дверима до офісу на нього вже чекав шеф.

– Френку, ти запізнився на п'ять хвилин, – звернувся той.

– Так, вибачте, пане Вуйле, знаєте, як воно буває... дітей в школу відвести треба, на дорогах пробки, – почав виправдовуватися, але це йому як завжди не допомогло, адже Йон Вуйл був ще тим скнарою.

Звісно нічого серйозного Вуйл ніколи не робив через запізнення та інші дрібниці, але нотації читав довго, іноді штрафував на невеликі суми в залежності від кількості відсутнього часу на робочому місці. З нього часто кепкували поза спиною, виглядав він трохи незграбно, мав лисину на голові, був низьким і трохи товстим. Особливо весело було споглядати, як він підходив до найвищого працівника на всьому поверсі – Кайла. Йон дивився йому в обличчя знизу вгору і кричав через якісь помилки, запізнення, чи просто показуючи всім свій авторитет, а Кайл дивився на нього опустивши голову, як на маленького злого карлика. Ще більшої комічності Йону надавав азіатський акцент, бо частково він був китайцем.

– Сьогодні ти заробив на десять баксів менше, – немовби погрожуючи відповів начальник.

– Добре, пане Вуйле, як скажете.

– Чому ти ще досі тут? Ану йди працювати, бо ще десять баксів зніму!

– Вибачте, вже біжу, пане Вуйл, – з цими словами Френк побіг на своє робоче місце, штраф його не дуже злякав, навіть підняв настрій, начальник повеселив його ще на початку робочого дня.

Френк сів у крісло та увімкнув комп'ютер. Почав заповнювати електронні документи, роздруковувати їх, перечитувати, відповідати на дзвінки, простіше кажучи – нарешті почав працювати. Таких

самих працівників як і він сам було ще з десяток і всі працювали в одній кімнаті, розділеній метровими перегородками, свій власний офіс був лише у пана Вуйла та його секретаря. Робота в офісі кипіла. В торгових компаніях завжди так, лиш встигай заповнювати папери та відповідати на дзвінки клієнтів.

Нарешті робота пригальмувала. Настала обідня перерва. Як же дістали ці кляті клієнти, іноді телефонують й самі не знають чого хочуть, а бува, такі недоумки дзвонять, від яких голова боліти починає, а у Френка вона і так боліла після майже безсонної ночі. Іноді, під час обідньої перерви, коли не було ніяких дзвінків, йому здавалося, що його хтось кличе. Він вважав це наслідком робочої перевтоми та безсоння, дивним маревом.

– Френку, Ви тут? – звертався до нього уявний голос, – Френку, Ви ще з нами? Ви чуєте мене?

– Френку! Френку, агов!

– Га? Що? – підскочив Френк.

– Що, знову не виспався і заснув під час обіду? – запитав Ніл.

– А, це ти, друже? Я вже думав, знову той Вуйл причепився...

– Чув, він штраф тобі зробив на цілих десять баксів? – поцікавився посміхаючись Ніл.

– О так, закладаємось, він відрахує ці десять баксів собі у кишеню і купить на них пончиків? – пожартував Френк.

– А чом би й ні, – підхопив Ніл

– Я так розумію, тобі знову жахіття снилися? – запитав у Френка Ніл.

– Ще б пак! Як же вони мене дістали!

– То що наснилось цього разу? – обличчя Ніла вже не було таким веселим, як тоді, коли вони обговорювали шефа.

Він був кращим другом Френка і його дійсно хвилював його стан, адже Френк вже давно у його очах був як сам не свій, неначе його підмінили. Все своє життя активний і життєрадісний, а тут рік, чи навіть більше, весь час сонний, трохи апатичний та, навіть, дещо занудний тип.

– Давай, я тобі пізніше розповім, друже.

– У такому випадку, пропоную тобі після роботи сходити та випити чогось, розслабитися тобі не завадить.

– Ну, не знаю, напиватись я точно не збираюсь, дружина і так на мене зла трохи, бо не розповідаю їй про свої кошмари, намагаючись уберегти її, а то ще подумає що у мене дах їхати починає.

– Ніхто не буде напиватись, просто розповіси мені про свої страшні сни за келихом пива.

– Якщо так, то умовив, але тоді з тебе пиво, – посміхнувся Френк, – і безалкогольне, нам ще за кермо сідати потім.

– Домовилися, друже, а зараз з'їж уже свій обід нарешті, обідня перерва не для того щоб спати. Думаю, десять хвилин тобі має вистачити, а я піду за свій стіл або може до Кейт, позалицятись, – посміхнувся Ніл, який все-таки пішов до Кейт, отримувати чергової прочуханки.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.

ПОЛ ДЕЗМОНД

СИМ'ШИН

